

๗๑

รอคอยไม่เป็น ใจเย็นไม่พอ

ถ้าหยุดแรกได้ หยุดที่ ๒, ๓, ๔ หรือหยุดต่อ ๆ ไปง่าย
มันจะยากตรงหยุดแรก แต่ยากไม่มาก ยากพอรู้
ถ้าทำถูกหลักวิชา ก็จะได้

นอกจากความฟุ้งแล้ว ส่วนมากมักมาติดตรงนี้

คือ...รอคอยไม่เป็น ใจเย็นไม่พอ

รอคอยสิ่งที่มืออยู่แล้วภายในตัวไม่เป็น

แค่หลับตาเฉย ๆ เห็นอะไรเราก็พึงพอใจสิ่งนั้นไปก่อน

แต่เราทำกันไม่ค่อยเป็น เรามักจะฮึดฮัด

เพราะรอคอยไม่เป็น

ให้ทำความรู้สึกไว้ว่า เราไม่ใช่เทวดา

แต่เราเป็นมนุษย์ธรรมดา

บางอย่างเราควบคุมไม่ได้ บางอย่างเราควบคุมได้

ในช่วงแรก ๆ ประสบการณ์ภายในเรายังควบคุมไม่ได้

เพราะฉะนั้น เราจำเป็นต้องรอคอยด้วยใจที่เยือกเย็น

คือ นั่งหลับตาเฉย ๆ มีอะไรให้ดู เราก็ดูไป

พึงพอใจทุกสิ่งที่มีให้ดู ตั้งแต่ความมืด ภาพคน ลัทธิ สิ่งของ
เหตุการณ์ต่าง ๆ เราก็ดูไปเรื่อย ๆ
พอถึงจุดหนึ่ง หลังจากผ่านภาพอื่นไปแล้ว
จะมีภาพสุดท้าย คือ ภาพดวงให้ดู
แต่เรามักจะรอคอยภาพสุดท้าย
ด้วยใจที่เยือกเย็นไม่ได้ จึงไม่ได้
ถ้าเรารอได้ เราก็ได้ ก็แค่นี้เอง

แปลว่า ทุกคนในโลกต้องเห็นหมดเลย ที่ไม่เห็นเพราะเหตุนี้
ภายหลังจากเราเอาชนะความเกียจคร้าน
หรือไม่เห็นความสำคัญของสิ่งเหล่านี้ ก็มาถึงจุดนี้
คือ...เรารอคอยไม่ได้

ทิปलगุมะม่วง เรายังคอยได้ ทนปลูกตั้งแต่เป็นเมล็ด
คอยรดน้ำพรุนดิน เข้ากระป๋องเย็นกระป๋อง
คอยขจัดวัชพืช แมลงศัตรูพืชต่าง ๆ ดูแลอย่างดี
กว่าจะโต จนมันแตกกิ่งก้าน ออกดอก ออกผล เรายังคอยได้
ทีอย่างนี้กลับใจเย็นพอ